

Bibliaóra – 2023. július 25.

Előfóhász: „Amikor aztán meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen elől a kert fái között (IMóz 3, 8).” Ámen.

Ének: 222. dicséret: „Ó, mennyeknek fényessége...”

Előima: Irgalmas Istenünk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük, hogy minden álnokságunk ellenére mi csak Benned reménykedünk. Bár vétkeinkkel felingereltünk Téged, haragod nyilvánvaló az életünkben, de kérünk, mutasd meg nekünk kegyelmességed, hogy megismerjük jóvoltodat. Vedd el rólunk átkod, és bocsásd meg bűneink sokaságát. A mi gyarló természetünk veszedelmes, elkárhozunk, hogyha meg nem térünk. Egyedül Ellened vétkeztünk, Te, Aki győzelmet vettél, poklon, síron, drága Megváltónk, igazíts meg minket, mert egyedül Benned nem kell kételkednünk. Kérünk, moss meg minket, tisztíts meg Fiad vére által, drága Bírónk, és add vissza elveszett szép öltözetünket, add ránk mindazt, amit bepiszkítottunk. Fogadd el lelkünket, és siess belénk új szívet adni, Szentlelkeddel lelkünk megújítani, erős hittel megajándékozni, hogy lássunk Téged, színed elé álljunk és magasztaljunk mindörökké. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jób könyve 25. fejezet:

„Meggzólalt a súaht Bildád, és ezt mondta: Istené a hatalom és a rettegés, ő szerez békességet fenn a magasságban. Csapatait nem lehet megszámolni; kire ne ragyogna világossága? Isten előtt lehet-e igaz a halandó, lehet-e tiszta az, aki asszonytól született? Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek. Hát még a halandó, ez a féreg, és az emberfia, ez a pondró?”

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Bildád harmadik beszéde a hatalmas Istenről szól, és arról a rettegésről, amit az Ő jelenléte jelent. Az az ember, aki nem retten meg Isten hatalma alatt, elvész. Az az ember, aki nem féli az Urat, nem tudja, hogy mi a mennyei békesség tartalma. A mennyei seregek sokasága is Isten hatalma alatt áll és megszámlálhatatlan serege a mennyben az Ő dicsősége révén él és mozog.

A menny dicsőségéről beszélni a dicstelen és szenvedő embernek, olyan mintha szappanbuborékokat csinálnánk. Távlati dolgokról beszélni a szenvedő embernek, igen nagy gúny jelképe. Milyen az Úr, milyen a hatalmas Isten és hol lakozik, nem nagyon érdekli a szenvedő embert. A beteg keresztyén ember nagyon is jól tudja, hogy hol lakik az Úristen, milyen felségjelei vannak, és

mennyire kész az embernek segíteni. Jób tisztában van az Úr hatalmával, sőt még a szenvedő ember jobban tudja, hogy kié a hatalom és a dicsőség.

Bildád üzenete mögött nincs semmi új, csupán összegzi az elmondottakat. Gondolja, ismétlés a tudás anyja. Jóbnak azonban nem kell leckét adni az istenismeretből és emberismeretből.

Bildád Jóbnak azzal a bizonyosságával áll szemben, hogy az Istennel folytatott jogvitában ő győzhetne: *„Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat. Bár tudnám, hogy hol találom Istent! Elmennék a trónusáig, eléje terjeszteném ügyemet, tele lenne szám szemrehányással, hogy megtudjam, milyen szavakkal válaszol, és hogy megértsem, mit is mond nekem: teljes erővel perel-e majd velem, vagy meghallgat figyelmesen? Becsületes emberként vitatkoznék vele, és végleg fölmentene engem a bírám.”* (Jób 23,1-7)

Bildád Isten méltóságát állítja szembe, amelyen teremtményi gyöngesége miatt minden embernek hajótörést kell szenvednie. Ezzel csak az előbbi dolgokat ismétli meg, amit Jób is elmondott.

Jób 4,17-18: „Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember? Hiszen szolgáljaiban sem bízhat meg, angyalaiban is talál hibát.”

Jób 15,14: „Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született?”

Jób 9,2: „Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben?”

Jób 14,4: „Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlenegy sem.”

Először is látnunk kell, hogy a barátok bölcsessége kifogyott. Mindenben az a lényeg, hogy Isten ereje hasson. Az ember nem, mint szemlélő lény él ezen a földön, hanem mint Istenben elrejtett érték. Isten az embert arra teremtette, hogy szolgálja Őt. Ha csak a teremtett dolgokra fogunk fókuszálni, sohasem fogjuk megérteni, hogy Istennek milyen csodálatos a kegyelme. Az irgalmat gyakorló Istenen van a hangsúly. Mi reformátusok is földbe tudjuk döngölni a keresztyén embert, a bűn viszonylatában nagy magaslatokra tudjuk eljuttatni társainkat, képesek vagyunk olyan mélyre taszítani az embert, ahonnan nem tudjuk kihúzni. Nem hiába tanít bennünket az ének szava: „Istenre bízom magamat, magamban nem bízhatom...” (Christian Fürchtegott Gellert) A szívbe költözött Krisztus a legszebb dallamokat íratta vele, hogy láttassa meg mindenkivel, kicsoda az Úr. Jó lenne minden betegágy mellett Krisztus-himnuszt énekelni és elmondani, hogy Jézus szeret minden kicsi gyereket.

Jób életében ezt látjuk, és ezt tapasztaljuk. Az egészséges önértékelés fontos még a beteg ágyon is. Jób nagyon jól tudja, hogy kicsoda Isten előtt. igen, féreg, igen,

pondró, igen, emberfia, igen, halandó, tehát az ő sorsa a halál. Pusztulás vár rá, erről olvastunk a 17. fejezetben, de minden halandó kötődik Teremtőjéhez. Minden halandó megismerheti az Urat, amint Pál apostol mutatja be az ifjú Timóteusnak, de nem rettentésképpen, hanem megerősítésképpen, hogy Ő hozzá bármikor fordulhat: *„Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyetlen Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen (ITIm 1,17).”*

Igaza van Bildádnak abban, hogy a beteg és szenvedő ember sem felejtheti el, kicsoda Isten, de hogy ezzel a beteget csak ledorongoljam, az nem állja meg a helyét. A betegnek a kegyelmes és irgalmas Úrra van szüksége, Aki Dávid király szerint *„megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,3-5)*

A sötétségben ülő és élő embernek, kevés azt mondani, hogy nézd, ott a fény forrása, ha te magad nem válsz világossággá az életében. A kórházban és az Idősek Otthonában a szolgálattevők kell, hogy váljanak igazi fénysugárrá. Sok nővér nem is tudatosítja, hogy egy műtét előtt mennyi mindenben múlik a hozzáállása a betegekhez.

Ének: 278. dicséret 8. verse: „Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Timóteushoz írott II. levele 2. rész, 14-18. versei: *„Ezekre emlékeztess és Isten színe előtt bizonyosságot téve kérd őket: ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására. Igyekezz kipróbált emberként megállni Isten előtt, mint aki nem vall szégyent a munkájával, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét. A szentségtörő, üres fecsegők elől pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély. Közülük való Himenaiosz és Filétosz, akik az igazságtól eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel feldűlják egyesek hitét.”*

A keresztyén munkás dolga az Isten Igéjének hirdetése. Láttuk már csak ebben a fejezetben a jó munkást, mint Jézus Krisztus jó katonáját, mint küzdő atlétát, mint földművest, és most pedig a szolga arra kapott felhívást, hogy hasogassa az „igazság beszédét.” Kétféle munkás van. Az egyik becsületesen megáll, akit mintegy aranypróbának vetettek alá, és a vizsgálódás révén igaznak, valódi aranynak bizonyul. A másik az, aki nem állja ki a próbát, mert elbukott. Az egyik csoportba azok tartoznak, akik nem vallanak szégyent. A másik csoportba pedig azok, akik mélyen szégyellhetik magukat.

Pál apostol mindkét csoportra hoz fel példát. Timóteusnak kipróbált embernek kell lennie, aki nem szégyenül meg, mert hitből él és hitben jár. Hümenaiosz és

Filétosz pedig rossz munkások, akik még ha az emberek becsületét ki is vívták, az Istenét eljátszották.

Nagyon kifejező igéket használ Pál apostol mind a két csoport jellemzésére.

1. A jó munkás:

- helyesen fejtegeti, helyesen hasogatja (Károli Gáspár fordítása szerint)

Hogy válik az Isten Igéje igaz beszéddé szolgája életében?

Ösvényt, keskeny utat vágni helyes irányba. Mint amikor a mai kor embere autópályát épít a hegyes és lankás tájakon. Uta vág oda, ahol eddig nem volt út. Mint egy erdész, amely kijelöli a helyes ösvényt, amely haza vezet. A helyesen magyarázott ige, úttá válik minden úttalan keresztyén életében. Hogyan? Úgy, hogy a szolgák az útra, az örök élet beszédére, Jézus Krisztusra mutatnak és nem azt mondják, én ismerem a tutit. Nem, Ő ismertette meg velem. Beszéde a számban úgy olvad, mint a lépes méz, ínyemnek igazi valóságos táplálék. Nem kell más, csak Tőle kell. Nem kell máshogyan, csak úgy, ahogyan Ő kínálja, a via dolorosán keresztül. Ő fejtette meg, Ő hasította ketté azt a kárpitot, ami elválasztotta Istent az embertől. Benne lett nyilvánvalóvá a kegyelem és az irgalom. Krisztus Lelke, mosson meg minket és tisztítson meg mindentől, ami elválaszt az Ő Igéjének a helytelen magyarázatától.

Az igazság beszédét Jézus lelkét kilehelve mondta el mindenki irányába, amikor kijelentette: „**ELVÉGEZTETETT!**” (Jn 19,30) Hasogatni, egyenes utat vágni, vagyis tisztán és egyértelműen elmondani az igazságot. Nem kertelni, nem palástolni, mert lelkünk üdvösségéről, népünk javáról van szó. A jó munkás tehát hűséges a Szentíráshoz, nem elbagatellizálja a dolgokat, nem gúnyosan szól Istenről és az Ő Igéjéről, hanem teljes alázattal, imádságos lelkülettel és őszinte tárgyilagossággal beszél az igazságról. Nem összezavarja hallgatóságát, hanem kibontja, lefejt a lényegét, mint a hagymarétegeket. Nehéz ez a szolgálat, mert ez feltételezi azt, hogy mindenkor megmarad azon az úton, amit hirdet. Ugyanis a jó munkást nem követik az emberek, hanem Jézust követik, ahogyan Keresztelő János hirdette: „**Neki növekedni kell, nekem pedig kisebbé lennem.**” (Jn 3,30)

Hány munkás a maga igazának bizonyítására kiragadja a bibliai igét és összefüggéstelenül csak körbe-körbe bizonygatja. Isten azonban egyenest hasít oda, ahol eddig minden összekuszált volt. Egyenes emberek, egyenes beszéddel és tiszta Igével szóljanak.

A rossz munkások magatartása ezzel szemben teljesen más. Az ő szférájukba mindenki beléphet. Ott nincs szentély, ott csak szentségtelenség, üresség van. Fecsegés az igehirdetésük. Ezt a példát Pál apostol az íjászatból veszi és a célpontra teszi a hangsúlyt, vagyis a fecsegő beszéd, elvéteti a célt. Nem ér célba. Isten beszéde azonban éppen az ellenkezője: Célba ér, és nem tér vissza hozzá üresen.

Céltévesztett beszédek tömkelege hangzik a szószékekről is, amelyek emberközpontúak és nem Istenre a legfőbb jóra mutatnak rá. Ezek a szolgák eltévelyedettek. Az igazság kérdésében, a legfőbb kérdésben célt tévesztettek.

Bizonyára jó szónokok, bizonyára nincs nyelvbotlás a beszédükben, de sajnos szívük elhajlott a Krisztus megtartó beszédétől, a hatalommal és erővel mondott prédikációtól, a gyógyítás és a gyógyulás lehetőségétől. Adatott nekik nagyokat mondó száj, de tartalom nélküli, ugyan hangzatos, de igazság nélküli beszéd.

Milyen következményekkel jár az igehirdetés?

Jakab apostol így tanít: *„Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk (Jak 3,1).”* Míg Pál apostol ezt mondja a tanításban bevált presbiterekről: *„A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak (ITim 5,17).”*

Munkánknak, tanításunknak a következménye másokra is hatással lesz, vagy jó vagy rossz hatással. Egyenes utat vágok, vagy épp ügyetlenkedő ijázmesterséggel célt tévesztünk. Az egyik az úton való megmaradást végzi, a másik eltereli a figyelmet a lényegről.

Voltak, akik az igazság beszédét, haszontalan vitatkozással cserélték, és ez sokszor üres lárma, negatív zaj volt mások számára. Szórszálhasogatás. Ezt Timóteusnak kerülni kell. Ezt a munkálkodást sajnos istentelennek, sőt ragályosnak nevezi. Rossz irányba viszi az igehirdetőjét. Szó szerint katasztrófához vezet. Ezzel szemben az igazság beszéde nem feldúlja a hitet, nem fordítja ki az embert önmagából, hanem hitben, szeretetben és reménységben épít. Krisztus nevét vallja.

Ismeri az Úr az övéit, tehát vigyázz rájuk. Ő ismeri a szíveket. Fel lehet dúlni a hitet, galambdúcot lehet csinálni Isten népének az életéből, de a keresztyének nem lázadókká kell, hogy váljanak, mint egykor Kórah fiai (IVMóz 16,5.26), hanem bizonyosságtételre hívott el minket az Úr, az igaz egyház, az Úr erős fundamentuma mellett. Sordöntő kérdések: feltámadásról, Jézus és a saját feltámadásunkról, de vigyázzunk, az eltévelyedettek, bizony nem tudnak helyesen szólni erről a kérdéstről. Nem rég olvastuk a helyes sorrendet: IThesz 4,13-18 verseiben. Olvassuk el többször és vigasztaljuk egymást ezekkel az igékkel, amelyek az igazság beszédét tartalmazzák.

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért és ajándékokért, hogy az Isten előtti bizonyosságtevésünk ne legyen csak fecsegés és meddő beszéd, hanem az istennek ereje minden ember számára.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben (Ijn 4,18).” Ámen.

Ének: 394. dicséret: „Térj magadhoz, drága Sion,...”

Túrmezei Erzsébet: A KÖNYVEK KÖNYVÉNEK CSODÁLATA

Legyőzhetetlen! Égi dimenziók, örök arányok Isten diktálta, ember-írta Könyve!

Küzdünk ellened porszemek, parányok...

taposunk vérbe, sárba, könnybe, és nem bírunk veled.

Te élsz korok felett és föld felett.

Tavaszból őszebe fordul a világ. Lombjuk hullatják óriási fák.

Az emberiség évezredes tölgye lassan libegve ejteget a földre

életeket és népeket. te élsz népek felett és lét felett.

Kezembe veszek, és álmélkodva csuda-áhitat száll a szívemre.

Így olvasta fakó irásodat

Ágoston egyszer... így a reformátor... S hol egy ezüstszem századok porából?

Eleven-új vagy, s diadalmas-frissen Szólsz a szívemhez, mintha énnekem

Íratott volna mai nap az Isten.

Úgy változunk mi emberek. Az apák mások és a fiak mások.

Ma nagyok vagyunk, holnap porszemek, ma törpe senkik, holnap óriások.

Azt hisszük, még a kelő napba nézünk, De orvul, észrevétlen este lett.

Te élsz múlás és változás felett.

Hol, aki téged legyőzött, tér, idő, ember - akárki?...

Hát azok ezreit, lehet-e megszámlálni, belátni, akiken te vettél diadalt?

Legyőzött lelkemen győztesen Te zendítetted ezt a dalt.

A Te győzelmed a békém. A Te diadalod az életem.

Kezembe veszek hívő áhítattal, s hatalmad hirdetem.

Te élsz korok felett és föld felett Te élsz népek felett és lét felett.

Mindenre, amit kérdezve kerestem, Te győzhetetlen,

Te vagy a diadalmas felelet.